

Τάσος Λειβαδίτης

Πέντε Ποιήματα

ΤΥΧΑΙΕΣ ΟΜΟΙΟΤΗΤΕΣ

Η βροχή είναι ένα παιχνίδι σκληρό, πού
κερδίζει μόνον αυτός πού έχασε
οι έρωτευμένοι χάνονται κι εκείνοι, τέλος,
μέσα στους άλλους διαβάτες
κι οι πέτρες πού ρίχνουν τά παιδιά, τό βρά-
δι, πέφτουν ξανά μέσα στή ματαιότητα-
μολαταῦτα ὑπήρξα κι ἐγώ ἥρωας, γιατί
συχνά στάθηκα ἐμβρόντητος ἢ παραμέρισα
σά νά ἔταν νά ζήσω κι ἄλλη φορά - μέ μιὰ
λέξη: ὅλα ἦταν δύσκολα, ὅπως σωπαίνουν τά κυπαρίσσια
ἢ σάν τή θεία Ρόζα πού γερνοῦσε στή σκάλα,
ἀνύπαντρη, μέ τό αἰδοῖο της σέ κυριακάτικη
ἀργία, ἐνώ οἱ καμπάνες καλοῦν τούς χριστιανούς
ὄταν, τέλος, χτύπησε τό ρολόι, εἶχαν περάσει κίόλας
τρεις χιλιετηρίδες, ἢ θεία Ρόζα εἶχε πεθάνει κι ἦταν
τρεις τό πρῶι,
μά ὅπως τά πουλιά εἶχαν ἀποκοιμηθεῖ, δέ μάθαμε ποτέ
ποῖό φερετροποιεῖο διανυκτερεύει-
στάθηκα ἀναποφάσιτος, σάν ἓνα φύλλο λίγο πρὶν πέσει
ἢ ἓνας τρελός πού ἀγόρασε ὅλη τή μουσική
ἢ σάν ἐκείνες τίς φτωχές γυναῖκες πού κρατᾶνε πάντα
μιὰ γελοία ὀμπρέλα- γιά νά μὴν ἀκούσουν ἀπ' εὐθείας
τὴν προσβολή,
ὅπως περίπου γράφεται καὶ ἓνα ποίημα.

ΜΙΚΡΗ ΡΑΨΩΔΙΑ

Ἦταν ἓνας παλιός μικρός σταθμός, σέ ὦρα ἀνήκουστη - ἀλλά ὁ δολο-
φόνος ἀργοῦσε, παλεύοντας μέ τίς δυσκολίες τοῦ φθινοπώρου, κι ἄξαφνα
ἐβγαίνει ἡ σελήνη, ρουφιᾶνα τῶν τυχερῶν-

ἐκεῖ διανυκτέρευαν οἱ λησμονημένοι, γυναῖκες μέ ἡμερομηνίες
δυσοίωνες, φυγόδικοι ἀπό άλλους καιρούς ἢ γιά νά ξεφύγουν τόν οἶκτο ἢ τή
βασιλεία τῶν κλειδῶν ἢ τά 104 αἰνίγματα τοῦ ἑαυτοῦ τους, κι ἐκεῖνοι πού
διάλεξαν γρήγορα ἢ τό παιδί πού ἐκπορνεύτηκε γιά νά κελαηδήσει (καί τώρα τό
ἀκοῦνε σέ ὅλα τά προάστια),

ἀλλά ὄταν ἀναστέναζαν, οἱ στρατιῶτες εἶχαν σπόρους καί καλή χρονιά,
κι οἱ τρελοὶ μῆλα γιά ὅλο τό ταξίδι, ἢ ἄνοιγε ἓνας παράδεισος γιά τά λόγια τά πιό
φτωχά, ἀκουσμένα μόλις σ' ἓνα διάδρομο ἢ στά ὑπαίθρια πανηγύρια,

ὅπως ἡ κίνηση τῆς μητέρας ὄταν διόρθωνε τίς πιέτες στό φόρεμά της ἢ
ὅπως οἱ παλιοὶ ραψῶδοὶ πού παραμέριζαν τίς βαριές γενειάδες τους γιά νά
φανεῖ λίγο ἢ Τροία.

